

Cuprins

Partea întâi. București	7
Partea a doua. Istanbul	105
Partea a treia. Mardin	185
Partea a patra. Din nou, București	241
Epilog. Septembrie 2019 – Kyrenia, Cipru	265

Marius Albert Neguț

Cerberus

roman

POLIROM
2020

Octombrie 2017

— Dacă n-o lași mai moale cu Mara, se va sinucide! Ascultă-mă! se repezi Vera, pe nepusă masă, la Ajar. Ziryan! își căută ea aliat. Fata e la început! Ajar o chinuie și va ceda! Nu înțeleg, de ce se mai duce în camera ei dacă Mara prestează?!

În stabiliment, fiecare își știa rostul. Vera se ocupa de racolarea celor care, de bunăvoie sau, cum era cazul Marei, cu forța, făceau cea mai veche meserie din lume. Ea era răspunzătoare de ele, prin urmare, acum avea dreptate.

Ziryan oftă resemnat. Cearta constantă dintre femeia cu care împărțea patul și Ajar îl exaspera de-a dreptul. Cei doi aveau temperamente vulcanice, iar faptul că nu se suportau punea paie pe focul pe care el se cam săturase să-l tot domolească.

— Voi doi mă omorâți cu zile! se răsti Ziryan, după care îndulci tonul. Ajar... Ai treburile tale! Ocupă-te de ele! De ce te bagi peste Vera?

Kurdul îi aruncă femeii din dreapta lui o privire ucigătoare. Nu o putea suferi – o considera o curvă creștină și nu vedea nicio diferență între ea și fetele

din subordinea ei. Nu o putea atinge însă. Ziryan o iubea, iar Ziryan, în Kongra-Gel, era mult deasupra lui ca importanță. Deși frustrat, Ajar știa că executanți cum era el se găsesc pe toate drumurile, în timp ce oameni ca șeful său, care știau să colecteze, ascundă, dar mai ales „curețe”, apoi să reinvestească banii murdari, erau foarte rari. Tocmai de aceea tăcea și îndura, pentru că nu avea nicio îndoială că, în cazul în care i-ar fi contestat autoritatea lui Ziryan, și-ar fi semnat de fapt propria condamnare. Și totuși, ar fi dat orice să o poată trece pe Vera prin programul lui de reeducare.

— Chiar crezi tu, Vera, că ai îmblânzit-o pe Mara? Zici tu că, dacă tace din gură și nu mai zgârie ca mâța, gata, ai rezolvat problema, nu? Își pregăti Ajar lovitura.

— Da! Așa cred! Eu în locul tău aș spune adevărul! Mai bine recunoaște că-ți place s-o fuți! Îl provocă Vera din nou.

Bărbatul tăcu. Nu suporta limbajul vulgar pe care, de altfel, îl considera apanajul târfelor. Se îndreptă spre fereastră cu pas domol. Pentru câteva clipe măsură cu privirea strada, de parcă ar fi căutat pe cineva – de fapt, în timpul acesta, se calmă. Vera avea dreptate. Îi plăcea să le pună cu botul pe labe pe târfele mai răzvrătite. Chiar aștepta cu nerăbdare apariția celor ca Mara – păsări rare, care luptau prosteste pentru o onoare deja pierdută. Dincolo de nervi, licărul de fiară neîmblânzită din ochii fetei îi provoca bărbăția. Nu își făcea griji că nu o va domoli; nu era nici prima, nici ultima care dădea să zgârie ca o mâță înainte de a-i fi tăiate ghearele. Într-adevăr, Ziryan avea dreptate, sarcina lui principală era de a aranja și supraveghea transporturi

diverse spre și dinspre România, dar, adiacent, cu mare plăcere, ajutase până acum și la domolirea angajatelor mai răzvrătite.

Zâmbi insolent și scoase din buzunar un petic de hârtie.

— Biletelul ăsta mi-a fost dat de unul dintre șoferii mei de autocar! Bineînțeles că aparține pisicuței tale blânde și ascultătoare... Apropo, Ziryan... Să treci în contul Marei abonamentul gratuit cu care l-am recompensat pe om! îl atenționează Ajar pe șeful său. Așa că, vezi tu, Vera? continuă kurdul. Uneori, aparențele înșală... Spre exemplu, uite, tu pari o femeie deșteaptă... nu se putu stăpâni Ajar să o împungă.

Ziryan mârâi dezaprobator la adresa obrăzniciei lui Ajar. Vera, tremurând de nervi, apucă cu vârful degetelor bucățica de hârtie. O citi, apoi întrebă:

— De când îl ai?

— De ceva vreme... răspunse Ajar în doi peri.

— De ce ni-l arăți abia acum?

— Pentru că, chiar și așa prost cum mă crezi, m-am gândit să o las să spere, tocmai pentru ca fata să nu facă vreo prostie!

Conștientă că pierduse partida, femeia plecă privirea. Dreptatea era de partea lui Ajar – să-l fi contrazis acum prostește ar fi însemnat să se facă de râs.

— Ai procedat bine! Las-o să spere... spuse, după un moment lung de pauză, făcându-l pe Ajar să o privească neîncrezător.

Atât de rar zicea Vera vreo vorbă bună, încât nu-i de mirare că, atunci când se întâmpla, îl făcea să intre la bănueli.

Ziryan nu interveni nici el. Avea încredere în cei doi. Această concurență acerbă dintre ei îi determina să se completeze reciproc, tocmai din dorința de a-și demonstra unul celuilalt superioritatea. Se întoarse la cifrele lui, nu înainte de a se mira, pentru a câta oară, de frumusețea Verei. Părul lung și blond îi încadra armonios chipul la fel de luminos, scoțând în evidență ochii albaștri și buzele date cu ruj sângeriu. Dintotdeauna fusese extrem de elegantă, iar el, indiferent de cât costa această eleganță – și costa! –, mulțumit de privirile invidioase și poficioase ale masculilor când se afixau împreună, nu crâcnise niciodată. Plus că Vera nu era vulgară decât în vorbă. Toaletele sale, mai nou denumite retro, îi aduceau lui Ziryan aminte de strălucirea elegantă, aproape nobilă, a starurilor hollywoodiene de odinioară. Era femeia lui, îl iubea, iar el era dator s-o protejeze și să-i facă poftele.

Habar nu avea, nici el, nici Ajar, că Vera, cu talentul ei înnăscut, jucase un rol. Modul în care îl trata pe Ajar venea din atracția pe care o simțea față de el. Kurdul era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Spre deosebire de Ziryan, de înălțime medie și rotofei, el era înalt, iar trupul său o ducea cu gândul la o mulțime de șerpi ce colcăie pe sub pielea lui smeadă. Uneori, ca acum, când era forțată să-și aștepte bărbatul să termine socotelile, Verei îi plăcea să-i privească și să-i compare. Amândoi aveau ochi negri. Însă văpaia din ei era diferită: în ai lui Ziryan sclipea inteligența, iar în ai lui Ajar, ca lama unui cuțit, nervul. Unul era calm și împăciuitor, plictisitor din cauza asta, iar celălalt vulcanic și imprevizibil, deci incitant. Ambii aveau barba și

părul închise și cârlionțate. Ce diferență însă între părul rar și înspicat al bărbatului ei și acela des și încă cernit al celuilalt. Într-adevăr, între cei doi exista o diferență de vârstă, Ziryan având cu peste opt ani mai mult decât Ajar, care abia împlinise 45. Dar și să fi fost de aceeași etate, bărbatul de la birou, care acum molfăia cifrele din catastif de parcă s-ar fi rugat la Allah, nu ar fi putut concura sub nicio formă, din punct de vedere fizic, cu celălalt. Și totuși, unul era șef, iar altul executant. Prin mâinile unuia treceau banii, prin ale celuilalt – atât de frustrant pentru ea – femeile. Prin acestea din urmă aflase și ea modul lui Ajar de a se comporta în pat – bineînțeles, total diferit de felul molatic al lui Ziryan –, mod care ei îi stârnea nu doar curiozitatea, ci și simțurile. Nu! Nu era îndrăgostită de Ajar. Pe undeva, prin nenumăratele cearșafuri prin care trecuse, rătăcise de mult sentimentul cu pricina. Dar, ca orice femeie, avea și ea nevoi intime, neîmplinite, din păcate, de bărbatul său.

Vera oftă. Alegerea ei, luată cu mult timp în urmă, era logică, deci rațională, doar că sufletul își cerea și el, din când în când, parcă din ce în ce mai des, dreptul. Comportamentul ei distant și tonul, în majoritatea timpului sarcastic, erau doar o metodă de autoapărare. Știa bine ce i s-ar putea întâmpla dacă Ziryan i-ar fi bănuit doar pasiunea ascunsă. El era șeful cel mare. Avea putere de viață și de moarte asupra lor. Pe lângă asta, lui, nu lui Ajar, îi cerea zilnic bani pentru hrană, plata utilităților, a recuzitei necesare fetelor ș.a.m.d. Tot el avea grijă de cei care trebuiau „unși” pentru ca afacerea să nu înceapă să „scârțâie”, or, aceștia nu erau

puțini. Deși în mare parte banii plecau, cum declama Ziryan cu patos, „spre frații care luptă pentru libertate și independență; pentru materializarea visului tuturor generațiilor de martiri kurzi – recunoașterea statului Kurdistan“, Vera avea grijă să pună deoparte, pentru propriul viitor, suficient cât să-i cânte mai departe în strună lui Ziryan, deși trupul și inima îi cereau altceva.

— Pentru dragostea față de trandafir, grădinarul devine sclavul a mii de spini, o smulse Ziryan din gânduri, complimentând-o.

— Tu ești trandafirul meu, dragule! Unicul care mă înțeapă... răspunse Vera, cu subînțeles, apoi continuă: Ai terminat cu hârțoagele tale? Îmi dai bani ca să pot pleca?

— Nu-s cam scumpe româncuțele astea? o certă Ziryan. 20.000 de euro? E o sumă, Vera, mai negociază și tu, iubita mea!

— Dragule! Am mai discutat asta... Fata e trimisă de același om care ne-a dat-o pe Mara. Am vorbit cu el la telefon și, după cum m-a asigurat, e chiar mai frumoasă decât ea. Fii sincer! Chiar și așa, sălbatică cum e... nu poți spune că Mara nu e cea mai arătoasă pensionară din azilul tău de bătrâni. Cine putea să prevadă că va face ce a făcut? Stai liniștit! Eu cu Ajar o vom da pe brazdă! Doar nu e prima și nici ultima... Din experiență înveți. Cu fata asta nouă vom fi mai atenți și totul va decurge cum trebuie. Promit! Noi, românii, avem o vorbă: cât dai, atâta face! Deci scoate banii, că întârzii la întâlnire.

Ziryan nu se mai împotrivi. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre un tablou anost ce înfățișa o cadână